

Езотерична історія всесвіту

Тлумачення записів О.І. Реріх

В.І.Грушко¹

Курсивом виділено мову оригіналу

Анотація

Подано стислий виклад історії нашого всесвіту, реконструйований на основі зошитних записів О. І. Реріх за 1948–1955 роки. Записи О.І. Реріх, що стосуються опису еволюції всесвіту, не мають послідовного характеру й радше нагадують роботу скульптора, який на різних етапах опрацювання свого творіння торкається різцем зовсім різних частин фігури. З огляду на обмежену повноту цих записів і складність еволюційного процесу, запропоноване тлумачення не претендує на повну достовірність, однак є принаймні тим варіантом розвитку подій, який узгоджується з наявними записами.

Швидка навігація

Домантвантарний період.....	2
Перша манвантара	5
Друга манвантара.....	8
Третя манвантара	9
Четверта манвантара	11
Майбутні манвантари	15
Таблиця манвантарної послідовності	16
Пояснення.....	18
Література	26

¹ dumerion@gmail.com

Домантвантарний період

Історія нашого всесвіту починається з того, що *Непроявлене Сонце* ініціює народження *Основного Сонця* [1]. *Основне Сонце* є згущеною копією (відображенням) *Непроявленого Сонця* на Манасичному та Тонкому планах. Початок і деталі цього процесу невідомі, однак відомо, що ця подія сталася в попередньому всесвіті та виявила в ядрі *Основного Сонця* *Первинний Атом* нашого всесвіту.

Термін «всесвіт» (рос. «вселенная») розуміється як заселена область простору. Причому ця область заселена духами, народженими у проявленні *Первинним Атомом* того чи іншого всесвіту. Ранг Атома відповідає масштабу заселюваної Ним області простору. Наш всесвіт обмежений сузір'ями Зодіакального кола. Найвіддаленішою зіркою нашого всесвіту вважається Полярна зірка. Центром нашого всесвіту є Сонячна система та наше Сонце. Наше Сонце є більш густою копією (відображенням) *Основного Сонця* на Фізичному плані. У теперішній час *Основне Сонце* розташоване в напрямку сузір'я Геркулеса.

Первинний Атом всесвіту являє собою поєднання двох протилежних і доповнюючих одне одного Полюсів (Начал або Вібрацій). Це позитивне, відштовхувальне Начало Отця і негативне, притягальне Начало Матері. Начало Отця відповідає електриці, поступальному руху та Сонцю. Материнське Начало відповідає магнетизму, обертальному руху та Луні Сонця. Непроявленість *Первинного Атома* у стані пралаї відповідає Його нейтральності, або невзаємодії з оточенням.

Дородовий етап всесвіту полягає у проявленні *Первинного Атома* всесвіту в ядрі *Основного Сонця*, тобто в Його активації, поляризації та приведенні в обертання променями *Непроявленого Сонця*. У результаті вібраційної симпатії у зовнішню, Материнську оболонку Атома на Непроявленому плані вбудовуються співзвучні Йому за вібрацією атоми попереднього всесвіту нижчого рангу, з яких буде сформовано й заселено майбутній всесвіт. Іншими словами, явлений всесвіт являє собою тіло *Первинного Атома*.

Ймовірно, самосвідомість *Первинного Атома* є чимось значно більшим, ніж сукупна свідомість Його Батьківського та Материнського Начал: самосвідомості цих Начал відповідають Його підсвідомим процесам (звичкам, шаблонам поведінки, уподобанням і мисленню) та енергіям каналів Пінґала й Іда в людині. При цьому свідомість Материнського Начала корелює радше з повільними «плотськими» підсвідомими вібраціями Атома, тоді як свідомість Батьківського Начала пов'язана з найшвидшими «духовними» вібраціями, які становлять підсвідомий спектр Атома.

Свідомість Атома, який спить під час пралаї, перебуває на Непроявленому плані і є переважно свідомістю більш активного Начала Отця.

Виникнення самосвідомості Атома відповідає Його пробудженню та проявленню. Проявлення, своєю чергою, відповідає втраті нейтральності через народження в Атомі Третього Полюса (Сина або Доньки). Можливо, свідомість Третього Начала відповідає підсвідомій енергії каналу Сушумна в людині та значною мірою пов'язана з мейнстримом, або основним шаблоном, підсвідомості Атома.

У результаті активного поєднання гармонійних і резонансних вібрацій Отця й Матері під час пробудження Атома, Атом вибухає у Космічному оргазмі та народжує Сина (у разі зародження чоловічого Всесвіту), або Доньку (у разі зародження жіночого всесвіту). Дуальний, нейтральний Космічний *Первинний Атом* нашого всесвіту після свого першого вибуху перетворився на полярну (чоловічу) трічну Космічну Атму, що відповідає атмі чоловіка.

Фокусом самосвідомості нашої чоловічої Космічної Індивідуальності (явленого всесвіту) є Атман (*Отець Невідомий*), який об'єднує в собі енергії Трійці Космічної Атми. Питання про те, чи є Атман Космічної Атми тим самим атманом, що й атман будь-якої людської атми, найімовірніше, не має однозначної відповіді. Відкрите також питання про місцезнаходження та долю полярної протилежності (вібраційного доповнення) нашої Космічної Індивідуальності. Ймовірно, подібно до Материнського Начала в *Первинному Атомі*, ця жіноча Космічна Атма у поєднанні з нашою чоловічою Космічною

Атмою на найвищих Непроявлених планах становить *Космічний Атом* ще грандіознішого масштабу, ніж *Первинний Атом* нашого всесвіту.

Аналогічно до космічних, людські чоловічі й жіночі атми є половинками людських атомів на Непроявленому плані та зернами духу для своїх густіших манасичних оболонки – чоловічих і жіночих монад. Лише у разі досягнення духовного поєднання зі своєю половинкою до настання періоду пралайї гарантується подальша еволюція разом із нею і в наступній манвантарі. В іншому разі половинки зустрічаються лише на період манвантари, після чого перед новою манвантарою вони перезбираються в більш вдалі поєднання (атоми). Під час манвантари людський атом є єдиним на Атмічному, Непроявленому плані. Але на Манасичному плані монади, що складають людський атом, являють собою манасичні половинки атома, які інколи віддалені одна від одної на величезну відстань.

Важливо зазначити, що в даному випадку під «манвантарою» розуміється період проявлення всесвіту після пралайї та вибуху *Первинного Атома*. У загальному випадку (і далі за текстом) манвантарами часто називають менші періоди часу в межах одного проявленого всесвіту, наприклад періоди між зміною центральних світил всесвіту, еволюційними фазами розвитку та зміною взаємовідносин між Началами Атома. (Така неоднозначність призводить до плутанини і часто – до неможливості правильного тлумачення фрагментарних записів [1] без розуміння загального контексту.)

Усвідомлення необхідності знаходження у своєму житті полярної Протилежності з метою досягнення найкращих умов взаємного розвитку та принесення найбільшої користі собі, своїй Половинці й Світові є важливим еволюційним етапом для духовно розвинених чоловіків і жінок.

До свого першого вибуху *Первинний Атом* має як внутрішню, Батьківську сферу *Основного Сонця* – сферу Урана, а як зовнішню, Материнську сферу – сферу Луни Урана. Материнська сфера магнітно пов'язана з *Луною-кометою*, яка рухається найближчою до *Основного Сонця* орбітою на Непроявленому плані. Рух *Луни-комети* в Материнській сфері навколо сфери Отця *Основного Сонця* відповідає руху атмічного зерна Матері навколо зерна Отця в Атомі.

З'єднання зерен *Космічного Атома* аналогічне парі протон–електрон в атомі водню, проте ще коректнішим є порівняння з частинкою, що складається з пари «частинка–античастинка». Народження Сина в нейтральному Атомі аналогічне утворенню позитивного протона, який складається з двох чоловічих up–кварків і одного жіночого down–кварка. Таким чином, протон є аналогією проявленого *Первинного Атома* (Атми) нашого всесвіту.

Перша манвантара

У результаті першого вибуху Атома у проявлення виявляються (народжуються) дуальні атоми попереднього всесвіту, які отримують імпульс від Отця (Урана, внутрішньої сфери *Основного Сонця*) та облекаються найтоншою матерією Матері (*Луни–комети*, зовнішньої сфери *Основного Сонця*). Цей період становить манвантару *Основного Сонця*. Першою найбільш густою сферою *Основного Сонця*, що формується в цю манвантару, є сфера Сина (Сатурна). Справжнє ім'я *Основного Сонця* не розголошується, але коли йдеться про той далекий період, Воно іноді згадується під ім'ям Сатурн. Далі сферами Отця і Матері формується сфера Сіріуса та його Луни (*Луни–матері*). Імовірно тому *Основне Сонце* часто називають також Сіріусом, хоча сам Сіріус як самостійне світило відокремлюється від *Основного Сонця* лише після третього вибуху Атома.

У манвантару *Основного Сонця* в ядрі сфери Сіріуса формуються манасичні зерна Отця, Матері й Сина. Манвантара *Основного Сонця* є манвантарою зародження і часто зараховується до доманвантарного періоду, а першим Сонцем всесвіту іноді називають Уран.

Основне Сонце – Сіріус являло собою триєдину свідому Істоту (Атман, тілом якої була Атма), не людську, але прекрасну на вигляд, яка вибухнула (перший вибух Сіріуса, другий вибух Атома) невдовзі після того, як зафіксувала свою орбіту навколо *Сонця Непроявленого*.

Після першого вибуху Атома атмічний Полюс Матері залишився нерозлучним з атмічним Полюсом Отця у сфері Урана *Основного Сонця*. Проте Полюс Сина був міцно пов'язаний із найбільш згущеною на той час манасичною сферою

Сатурна, де не існувало доповнювального Йому жіночого атмічного Полюса. Манасичні зерна Трійці становили єдине манасичне тіло Атмана лише у сфері Сіріуса. Єдине атмічне тіло Трійці в спільній для всіх Начал Непроявленій сфері Атмана *Основного Сонця*, ймовірно, не було достатньо добре сформоване внаслідок сильного зв'язку атмічного зерна Сина зі сферою Сатурна. Манасичні Начала Отця і Сина в Атмі були міцно пов'язані Матір'ю. Такий тип зв'язку характерний для найміцніших кристалів, у яких сусідні позитивні ядра атомів зв'язані спільним негативним електроном.

Проте відсутність жіночого Полюса у сфері Сатурна спричинила надмірне збурення Сина та внутрішню напругу в Атомі, внаслідок чого Він вибухнув разом з *Основним Сонцем* (перший вибух Сіріуса, другий вибух Атома).

Питання про те, де перебуває доповнювальна жіноча Половинка Сина, залишається відкритим. Роль доповнювальної Половинки Сина в Атмі виконує Мати. Ймовірною причиною драматизму еволюції нашого Всесвіту було надмірне й егоїстичне тяжіння Сина до Матері. Початок смертельного суперництва Сина з Отцем за Матір, яке то вщухало, то знову розгоралось із новою силою, було розпочато з першим вибухом *Основного Сонця Сіріуса*.

Перший вибух Сіріуса (другий вибух Атома) часто називають початком всесвіту та початком Першої манвантари. Перша манвантара зазвичай іменується манвантарою Сіріуса, хоча в цей період центральне положення в Сонячній системі займали три Сонця: *Основне Сонце Сіріус*, Сатурн і Уран.

У результаті першого вибуху *Основного Сонця Сіріуса* народилася множина ядер світів, зокрема ядра Венери, Юпітера та *Кращої Планети*. Сфера *Луни-матері* після вибуху відокремилася від *Основного Сонця Сіріуса* як самостійна планета, але не відійшла від Сіріуса, а зайняла найближчу до Нього орбіту. Цій події відповідало певне відокремлення Полюса Матері від Полюса Отця в Атомі на Манасичному плані.

Після першого вибуху Сіріуса монолітне манасичне тіло Трійці частково розпалося внаслідок відокремлення від нього манасичного зерна Сина, а нейтральні людські монади поляризувалися в андрогінні істоти. У результаті вибуху зерно Сина вилетіло з ядра Сіріуса в ядро Сатурна. При цьому Сатурн

відокремився від *Основного Сонця Сіріуса* як самостійне світило. У ядрі сфери Сіріуса залишився лише промінь Сина, яким Він зберіг зв'язок із Матір'ю. Разом із зерном Сина до Сатурна перейшла величезна частина фохатичної енергії Сіріуса.

Після першого вибуху *Основного Сонця Сіріуса* Уран першим опинився в центральному положенні, але невдовзі був витіснений Сатурном. *Луна-мати* при цьому не відійшла до Сатурна, а залишилася на орбіті Сіріуса. Цей період Першої манвантари можна описати як співпрацю Сатурна й Урана в космосі Сіріуса. Сатурнові тоді не вдалося устояти на власній манвантарі через нестачу в нього Луни, і він був витіснений Ураном, щойно *Луна-мати* стала Луною Урана (зерно Отця при цьому перейшло в Уран).

Через певний час притягання Сина до Матері спричинило другий вибух *Основного Сонця Сіріуса* (третій вибух Атома). Унаслідок вибуху Мати відокремилася від Отця на Манасичному плані, а промінь Сина покинув ядро Сіріуса. Зерно Отця при цьому вилетіло з ядра Сіріуса в ядро Урана. Уран негайно вибухнув і породив Нептуна, в ядрі якого виявилось Манасичне зерно Владики Кут-Хумі, але з таємничої причини – без Його полярної Протилежності. Крім того, внаслідок вибуху Урана народилася *Маленька Луна Урана*, в ядрі якої виявилось зерно Владичиці Бхонг-По (Оріоли). Вибух відніс чоловічу Половинку Владичиці на недосяжну для Неї відстань. У результаті вибуху людські монади розділилися. Багато манасичних половинок атомів вибухом було рознесено по різних світилах Всесвіту. Чоловік і жінка в той період залишалися з'єднаними енергетичним каналом, що відповідав ребру в тілі чоловіка з його правого боку.

Сфера Сіріуса вибухом відокремилася від *Основного Сонця* як самостійне світило (другий вибух *Основного Сонця Сіріуса*). При цьому уламками сфери Сіріуса матеріалізувалися (згустилися) Уран і Сатурн. Невдовзі після цього Сатурн вибухнув і відійшов на периферію Сонячної системи Урана. Сіріус також відійшов на периферію й почав дробитися на маленькі світила та планети.

У цей період Першої манвантари було покладено початок самосвідомій еволюції тілесно пов'язаних між собою чоловіків і жінок. Еволюція Першої манвантари відбувається на Ментальному плані. Отець і Мати творять ядра

світів, втілюються як стихійні Духи Вогню і Повітря та розпочинають формування людини витонченого типу на *Луні-Матері*. Вогненність Урана перевищує повітряність Його Луни, і стихія Повітря поступово вигорає на Ній. Уран змушений оточувати себе новими, часто непридатними Лунами, проте *Луна-Мати* залишається старшою Луною.

У цей час із периферії повертається Сатурн в оточенні багатьох Лун, а *Основне Сонце* починає відходити у вищі сфери та за межі Сонячної системи. Тісно пов'язані з *Основним Сонцем* Уран і Нептун відходять разом із Ним. Слідом за Ураном у вищі сфери й на периферію системи відходять його *Маленька Луна* та *Краща Планета*, яка стане найбільш розвиненою планетою у Другій манвантарі.

Луна-мати протягом короткого часу співпрацює з Нептуном, а згодом відходить до Сатурна. Сатурн займає центральне положення й утверджується на своїй манвантарі наприкінці більш розгорнутої Першої манвантари. Отець в цей період втрачає свою Тару.

Син і Мати будують світи Марса, Меркурія, Венери, *Кращої Планети*, притягнутої до Сатурна, *Маленької Луни* та інших планет. Проте на всіх світах, що формуються Ними, лежить печатка байдужості Матері. У променях Сатурна відбувається ущільнення оболонок і розвиток інтелекту людини. Формується Ієрархія Сина. Син і Мати постають як Духи із згущеного Менталу, що злегка коливаються під час атмосферних рухів.

Невдовзі повертаються блискучі й оновлені на вищих планах Уран та його брат Нептун. *Луна-мати* повертається до Урана. Маленька Луна стає супутником Луни-матері. Завдяки з'єднанню з *Луною-матір'ю* чоловіча сила Урана ще більше зростає, і він виштовхує Сатурна з центру. Обидва світила вибухають і Сатурн відходить на периферію Сонячної системи оновленого Урана.

Друга манвантара

Наступна, Друга манвантара характеризується найвищим розвитком життя на *Кращій Планеті* та переважанням вібрації Жіночого Начала в еволюції

Космосу. *Луна-мати* разом із *Маленькою Луною* відходять до Полярної зорі внаслідок рішення Матері оявитися з Отцем на *Кращій Планеті*, яка стає Луною Урана. На зміну втомленому Урану Отець закликає в Сонячну систему наше Сонце.

Наше Сонце приходить з області Зодіаку, яка в ті часи була зайнята Геркулесом, а нині – Скорпіоном. Наше Сонце з'являється разом із Сатурном і не дає йому посісти центральне положення в Сонячній системі. Встановлюється система трьох Сонць: Урана, Сатурна і Сонця. Переважає Уран. Сатурн повертається в оточенні багатьох Лун.

У вогняному вихорі Сонця з принесеного Ним із сузір'я Геркулеса уламка *Луни-комети* матеріалізується наша Луна, яка стає Луною Сонця. Із сузір'я Оріона до системи трьох Сонць притягується згасле сонце – наша Земля. *Краща Планета* стає Луною нашого Сонця, а Отець асимілює його енергії.

На *Кращій Планеті* виникають кращі умови розвитку людства та *царство Трьох*. Мати займає провідне становище й, як і інші жінки *Кращої Планети*, має кількох чоловіків. Головним чоловіком є Отець. На *Кращій Планеті* формується ієрархія Отця й засновується Твердиня Знання. У променях нашого Сонця й Сатурна, а також завдяки старанням Сина відбувається сильне згущення Тонкого тіла людини майже до стану фізичної густини. З'являються скелет і м'язова система. Відбувається розрив між усвідомленістю у втіленому стані (у Згущеному тілі) та усвідомленістю в розвтіленому стані (у Тонкому тілі). На високих планах Отець і Мати творять світи, але у втіленому стані Вони втрачають усвідомлення своєї внутрішньої Сутності. За бажанням Матері Отець починає в Ній новий тип людського організму, у якого між чоловіком і жінкою не виникає енергетичного зв'язку з боку правого ребра чоловіка. Невдовзі на *Кращій Планеті* відбувається повне змішання половинчастих монад і падіння моралі.

Третя манвантара

Третя манвантара – це манвантара битви Сатурна й Урана за *Кращу Планету*. Сатурн наближається до *Кращої Планети* та утверджується в центрі системи з

трьох Сонць. На планетах цієї системи з насіння, принесеного нашим тоді ще молодим Сонцем, розвиваються чудовиські форми фізичної первісної людини. На Землі в цей час завершується цикл Третьої раси людства.

Формально на *Кращій Планеті* зберігаються традиції матріархату та *Царство Трьох*. Проте незабаром Син має намір захопити Матір і *Кращу Планету* в одноосібне володіння. Отець відмовляється від співпраці із Сином. Мати майже відходить від Отця й стає єдиною дружиною Сина, який має понад тисячу наложниць. Отець обмежується лише кількома просунутими дружинами. Володіння Матір'ю дає Синові перевагу в Силі, проте Сила Отця стає рівною Силі Сина. Занепад моралі на планеті доходить до стадії розпусти й оргій чорної магії. Розпочинається боротьба між послідовниками Отця та Сина. Сатурн починає згасати, а Уран – сходити й витіснити Сатурн із центру системи.

З метою зруйнувати палац Отця на *Кращій Планеті* Син притягує з простору величезний отруйний болід. У відповідь на це Отець знаходить у космосі невеликий, але дуже потужний болід, яким має намір знищити болід Сина. Отець попереджає Матір про майбутнє зіткнення та пропонує їй укритися разом із Ним у своїй лабораторії. Мати категорично відмовляється зробити це без Сина. Отець погоджується. Але Син висуває Свою умову: Він згоден укритися з Отцем і Матір'ю в лабораторії Отця за умови, що якщо Його болід виявиться сильнішим за болід Отця, то Отець повинен відмовитися від Матері. Отець погоджується знову.

У результаті болід Отця знищує не лише болід Сина, а й розколює ядро планети. *Краща Планета* вибухає. Величезний уламок *Кращої Планети*, який у майбутньому сформується в *Нову Кращу Планету*, відноситься вибухом в напрямку сузір'я Геркулеса. Отець переносить Матір, Сина, Братів з їхніми Половинками та невелику кількість своїх прихильників у променях Урана на Марс. Син залишає Отця й Матір та переноситься на периферію Сонячної системи Сатурна. *Мала Луна* Урана починає згасати.

Друга половина Третьої манвантари – це манвантара Урана і *Царство Звіра*. Отець і Мати втілюються на Марсі як Боги, Посланці та вожді. Невдовзі до Них приєднується Син. З'являється нове потомство від Отця й Сина. Мати відходить

від Сина до Отця, і Уран витісняє Сатурн із центру Сонячної системи. Проте Син переслідує Матір і Отця, не раз піддаючи їх жорстоким тортурам і стратам. Боротьба між Отцем і Сином за Матір триває на нашому Місяці та Венері. Мати на Місяці втілюється як Богиня Місячного культу, а Отець і Син – як правителі ворогуючих держав.

У цей час відбувається розділення згущених ефірних тіл землян, і на Землі створюються оптимальні умови для розвитку інтелекту. Невдовзі Син захоплює Землю, а згодом на неї з Венери приходять Духи Вогняного Туману – колишні мешканці *Кращої Планети*. Уран згасає, і наше Сонце займає центральне положення в Сонячній системі.

Четверта манвантара

Четверта (сучасна для нас) манвантара починається із згущення на Землі Тонких тіл Духів Вогняного Туману майже до відчутної фізичної матеріальності. Ці Духи формують свої тіла силою кріяшакті. Невдовзі Вони, а також Духи з Місяця й Марса, починають утілюватися (повністю або частково) в тіла примітивних, але вже цілком самосвідомих людей. Відбувається суттєве поліпшення людського типу, проте людина народжується майже в повному забутті минулих життів і своєї внутрішньої Сутності.

Задля того, щоб ускладнити духовну еволюцію землян, протидіяти вселенській Сонячній Ієрархії Отця та вивести Землю з еволюції Сонячної системи, Син вибудовує щільну завісу навколо фізичного плану Землі, яка перешкоджає проникненню вищих еманцій Космосу. На той час Земля стає найбільш інтелектуально розвиненою й дуже значущою планетою нашого всесвіту, хоча й поступається деяким планетам у духовному розвитку. Отець і Мати ухвалюють рішення вступити в боротьбу із Сином на фізичному плані Землі задля спасіння не лише планети, а й усього всесвіту.

З цією метою Вони починають утілюватися разом зі своєю духовною родиною (що становить Сонячну Ієрархію нашого всесвіту) як Правителі, Мудреці та Вчителі людства Землі. Магія серед людей швидко поділяється на Ліву й Праву

стежки, і більшість спрямовується найпростішою, але глухою Лівою стежкою. У потомстві Сина переважають чорні маги.

На вищих Тонких планах Мати творить разом з Отцем, проте на нижчих планах усе ще пов'язана із Сином. Болід з Оріона, примагнічений Отцем до Землі для спасіння своєї країни від потопу в Четвертій расі людства, опалює Матір (Уодео) на Острові в Атлантиді та значною мірою очищає її нижчі оболонки від зв'язку із Сином.

Легенди про Ізиду, Озіріса й Сета, про викрадення Сіти Раваною та про бій Рами з ним за свою Обраницю – це поетичні спогади людства про драматичне протистояння Отця й Матері всесвіту зі своїм духовно занепалим Сином на планеті Земля.

У П'ятій расі боротьба Отця із Сином на Землі триває. Син має перевагу Чорної магії на Фізичному та нижчих Тонких планах, проте не здатний протистояти Отцеві на вищих планах. Використовуючи зв'язок статевих центрів із головними центрами, Він розвиває свій інтелект та інтелект своїх послідовників за рахунок духовності. Більшість Його послідовників – це Його ж потомство. Найбільш обдаровані з них – Його потомство від Матері.

Отець і Брати, старшим серед яких є Учитель Кут-Хумі, засновують у Гімалаях Твердиню Знання та протидії злу. Самі Вчителі продовжують утілюватися як Мудреці, Наставники й Правителі, щоб протистояти розтлінню людства та загибелі Землі.

Велике значення мало втілення Кут-Хумі в Ісуса Христа, Який прийняв місію Світового Вчителя, але внаслідок самовідданої боротьби та надмірної віддачі енергії смертельно захворів. Ісус покликав до Себе Отця, Який на той час був народжений на Землі від Матері й був старшим Другом і земним Наставником Ісуса. Отець прибув до Ісуса, коли Той уже лежав на смертному одрі. Вони поговорили й зважилися на небезпечний для Отця досвід. Ісус із радістю погодився надати своє вмираюче тіло Отцеві. Отець помер у своєму вже старіючому тілі та втілювався у смертельно хворому тілі тридцятирічного Ісуса. Невдовзі Він подолав хворобу й узяв на Себе місію Світового Спасителя.

Отець зібрав Учнів і почав проповідувати. Найближчою Його Ученицею була Мати, втілена тоді в тілі молодшої Марії Магдалини. Марія записувала настанови Христа не лише за Його життя, а й після Його Уходу. Записи зберігалися в Іоанна, і з них були створені Євангелія та вчення гностиків.

Наприкінці XIX століття перемога Отця й Матері над занепалим Сином (Люцифером) стала можливою лише за умови досягнення Ними на Землі Повного Архатства. Повне Архатство до того часу було недоступним на Землі й означало поєднання на земному плані половинчастих монад чоловіка й жінки у трьох єствах (Манас, Буддхі, Атма) та трьох тілах (Фізичному, Тонкому й Духовному).

Унаслідок зусиль Сина та помилки одного з Братів можливість чергового народження Матері в земному тілі виявилася заблокованою. Проте завдяки зусиллям Отця й усього Братства Матері вдалося втілитися у спотворене Сином тіло дівчинки, яка помирала від хвороби на сьомому році свого життя. Дівчинку звали Олена Реріх. Вона померла, а Мати втілилася в її тіло.

У дитинстві Олені Іванівні за допомогою Отця вдалося здолати хворобу, в молодості – значною мірою виправити шкоду, завдану нервовій системі та серцю, а в похилому віці – пройти вогненну трансмутацію центрів, розділення трьох єств і досягти на Землі ступеня Повного Архатства разом із Батьком. Проте ціна цього досягнення виявилася високою. Оболонка пристрасного двійника, сам ефірний двійник і значною мірою оболонка ментального тіла згоріли внаслідок пожеж центрів. Найзначніша пожежа сталася під час експедиції до Тибету, в диму монгольських вогнищ.

Унаслідок згорання згущених шарів Манасичної оболонки Мати втратила можливість земного втілення в людському тілі сучасного типу. Шар Манасичної оболонки Матері, що відповідав Тонкому тілу (Кама-манас), був замінений матерією-люцидою Отця. Це надає Матері можливість з'явитися на Земному плані разом з Отцем у людських тілах нового типу в другій половині нашого століття. Нові людські тіла із згущеного астралу мають відчутну фізичну тілесність та здатність польотів на Земному плані. Згорання нижчих шарів Манасичної оболонки Олени Іванівни істотно полегшило Отцеві охорону

Матері від Сина на Тонкому плані та підвищило шанси на перемогу над Ним у остаточному й вирішальному бою.

У 20-х роках минулого століття до Сонячної системи наблизилися *Луна-мати* (*Планета Матері Світу*), що перебуває на ефірних планах, і *Мала Луна* (зірка *Матері Світу* у видимості комети) на Фізичному плані. *Луна-мати* перебувала під охороною від Сина та Його послідовників, і на ній розташовувався форпост Братства. Проте в 1936 році Синові вдалося оволодіти смертоносним космічним променем, за допомогою якого Він захопив *Луну-матір*. У 1940–1941 роках Він переніс туди свою Твердиню. До цього штаб Сина перебував на зворотному боці нашого Місяця на Тонкому плані.

У 1949 році відбувся вирішальний поєдинок між Отцем, який поєднав Свою Силу з Манетизмом Матері, та Сином на *Луні-матері*. У результаті смертоносний удар Сина по Отцеві й Матері обернувся для Нього зворотним ударом. Син і Його найближчі, наймогутніші послідовники були спалені разом з усіма своїми тілами, окрім Монади. Таким чином, вони позбавлені можливості втілюватися будь-де в Сонячній системі не лише в теперішній Четвертій манвантарі, а й у наступній П'ятій. Твердиня зла на *Луні-матері* була спопелена зворотним ударом разом із корою планети, а її ядро зазнало небезпечної тріщини. Зусиллями Братства тріщину в ядрі *Луні-матері* було зцілено.

Братство поклало надії на те, що *Луна-мати* може стати домом для основної частини земного людства після можливої катастрофи Землі в 50-х роках минулого століття у разі ядерної війни, а також у 1977 році – внаслідок поєднання внутрішнього вогню Землі із зовнішнім вогнем *Невидимого Сонця*.

Невидиме Сонце проходить Сонячну систему раз на століття. Катастрофу 1977 року зусиллями Братства вдалося відкласти до 2077 року завдяки стримуванню внутрішнього вогню Землі, а також унаслідок руйнування багатьох нижчих астральних сфер Землі в результаті ядерних вибухів. Проте ті самі вибухи почали послаблювати загороджувальну сітку Землі й призвели до загибелі багатьох, переважно нижчих, духів.

Духи, що потрапили в епіцентр ядерного вибуху, спалюють усі свої згущені шари Манасичної оболонки (шари оболонки Двійника та Тонкого тіла) аж до манасичного шару, що відповідає Причинному тілу, і позбавляються можливості втілюватися щонайменше на термін однієї манвантари – залежно від завданої шкоди тілесним оболонкам.

Після згорання кори *Луни-матері* ця планета втратила можливість прийняти основну частину нашого людства на сотні тисяч років – до затвердіння кори та появи на ній рослинності.

У 50-х роках минулого століття магнітні поклики Отця й Матері притягнули до Сонячної системи Нову Кращу Планету – гігантський уламок старої *Кращої Планети*. Проте ця планета потребує створення Отцем, Матір'ю та всім Братством нових сфер на ній, придатних для основної частини нашого людства.

Очікується, що катастрофа 2077 року не підірве Землю, а лише призведе до значних тектонічних змін на ній. Опускання материків відносно слабо торкнеться території колишнього Радянського Союзу, чого не можна сказати про Західну Європу, Австралію та Америки. Катастрофа має стати очищувачем сфер Землі та людства, що перебуває на них.

Майбутні манвантари

Наступна, П'ята манвантара людства нашого всесвіту відбуватиметься на Тонкому плані й буде манвантарою Інтелекту. Переважною космічною вібрацією П'ятої манвантари стане вібрація Жіночого Начала. Сонцем наступної манвантари буде Алтаїр із сузір'я Лебедя, який уже почав наближатися до Сонячної системи. Отець і Мати асимілюють його енергії.

Шоста манвантара богоподібного людства відбудеться у світах на межі Буддхі та стане манвантарою духорозуміння за рівності Начал.

Коротка Сьома манвантара буде підготовкою перед сновидіннями про новий всесвіт, наділений ширшим спектром елементів і можливостей розвитку духу.

Таблиця манвантарної послідовності

У табл. 1 наведено манвантарну послідовність, що відповідає подіям, викладеним вище. У першому рядку – найпоширеніші назви манвантар. У другому – світила, які займали центральне положення. У третьому – домінуюче Начало.

Термін «Манвантара» є неоднозначним у Першоджерелі [1] стосовно чітко визначеної тривалості правління Володаря (Ману) нашого всесвіту. Верховне владарювання всесвітом можливе лише за поєднання Володаря зі своєю Тарою та за наявності відповідного центрального світила всесвіту.

«Канонічна» індуїстська Найміттिका-манвантара як період прояву між найміттिका-пралайями, тобто розчиненнями світів форми (плани нижче Манаса), може бути поділена на сім іще менших періодів активності (малих манвантар), що відповідають періодам формування чотирьох, переважно манасичних шарів Людини в одному малому еволюційному колі (див. рис. 1 і 2 розділу «Пояснення»), яке й становить Найміттिका-манвантару.

Однак тривалість і навіть кількість цих малих манвантар є неоднозначними, оскільки траплялося, що протягом періоду однієї малої манвантари різні світила (Сіріус, Уран, Сатурн, Сонце) почергово опинялися в центрі системи, при цьому світило Сина (Сатурн) витісняло світило Батька (Уран) із центрального положення в нашому малому всесвіті, найзначущою частиною якого є сучасна Сонячна система.

Основного Сонця (Сатурна)	Перша (Сіріуса)	Друга (Урана)	Третя (Сатурна та Урана)	Четверта (Сонця)
Сонце–Атом, Сонце–Атма	Сіріус, Уран, Сатурн	Уран, Сатурн, Сонце	Сатурн, Уран, Сонце	Сонце
Рівновага Начал	Чоловік переважає Жінку	Жінка переважає Чоловіка	Рівновага Начал	Чоловік переважає Жінку
Попередній всесвіт. Таємниче народження Сонця-Атома у вищих сферах прояву в променях Сонця Непроявленого. Виявлення в його центрі ядра Первинного Атома всесвіту. Поглинання Сонцем-Атомом і його Луною-кометою попереднього всесвіту. Перший вибух ядра Первинного Атома (дуального) і Сонця-Атома (Основного Сонця). Народження Сина в ядрі Атома – утворення троїчної Космічної Атми. Народження атомів у прояв. Ймовірне збереження єдності Начал Атома в центрі непроявленої сфери Урана Сонця-Атми (Основного Сонця). Манвантара Основного Сонця (Сатурна). Зародження в Основному Сонці непроявленою чоловічою сферою Сонця-Атми (сферою Урана, успадкованою від Сонця-Атома) та Луною-кометою (із згущеної матерії якої згодом утворилася наша Луна) найгустішої оболонки Сонця-Атми — сфери Сатурна. Зародження сфери Сіріуса та сфери Луни-матері (згодом – малої планети біля Полярної зірки, Планети Матері Світу). Фіксація згущених з’єднаних атмічних зерен Отця, Матері й Сина у сфері Сіріуса (<i>раю Сіріуса</i>). Спільна Луна.	Манвантара Сіріуса. Нездійснена манвантара Сатурна. Сіріус – сфера і назва Основного Сонця, тіло Атмана, свідомо Сутність, не людська, але прекрасна, у центрі системи. Трійця в одному тілі. Перші Свідомості у виявлених формах. Сфера Луни-матері та Луна-комета – дружина сфери Сіріуса. Другий вибух ядра Атома (перший вибух Основного Сонця Сіріуса, спонтанний, одразу після зайняття ним центрального положення в системі. Основний вибух). Виявлення семи Первинних Атомів. Роз’єднання, але не відокремлення Матері від Отця. Поляризація людських атомів. Часткове тілесне відокремлення Сина від тіла Трійці. Проте Син залишився чоловіком Матері, маючи манасичний промінь у тілі Трійці. Відокремлення вибухом і відліт від багатошарового Основного Сонця сфери Сатурна разом із зерном і фохатичною силою Сина. Перший вибух – виявлення й часткове відокремлення від Основного Сонця сфери Урана з променем Отця. Вибух Луни-комети, відліт її уламка – майбутньої нашої Луни – в глибини простору. Вибух сфери Луни-матері. Відокремлення сфери Луни-матері від Основного Сонця Сіріуса як самостійної планети, що залишилися на орбіті Сіріуса. Виявлення ядер Юпітера, Кращої планети та уламка Луни-комети – Венери. Виявлення множини сонць і планет. Наближення Сатурна. Витіснення ним Урана з центру. Спільна Луна. Манвантара Урана. Сатурн – співволодар Урана в космосі Сіріуса. Третій вибух ядра Атома (другий вибух Основного Сонця Сіріуса), спричинений притяганням Сина до Матері та зайняттям Сатурном центрального положення. Співпраця Урана з Луною-матір’ю та ядром майбутньої Кращої планети. Витіснення Сатурна Ураном із центру. Відхід Луни від Сіріуса до Урана. Вибух і відокремлення сфери Сіріуса від Основного Сонця. Відокремлення одна від одної половинок монад. Чоловік із жінкою енергетично пов’язані «ребром» з правого боку чоловіка. Багато половинок «загубилися». Виліт зерна й фохатичної сили Отця з Сіріуса в Уран, а променя Сина – в Сатурн. Другий вибух і остаточне відокремлення Урана від Основного Сонця. Виокремлення вибухом з Урана Нептуна та малої Луни (зірки Матері Світу), утворення ядер Меркурія й Марса. Матеріалізація Сатурна й Урана уламками сфери Сіріуса. Другий вибух Сатурна та його відліт на периферію. Відхід Сіріуса на периферію. Дроблення Сіріуса. Життя Отця і Матері як стихійних духів вогню й повітря на Урані. Початок перевтілень. Еволюція з’єднаних (пов’язаних) Начал. Формування типу людини витонченого виду на Луні Урана. Творення Отцем і Матір’ю ядер світів. Оточення вогняного Урана додатковими Лунами, часто непридатними внаслідок нестачі (для вогняного Урана) повітряної стихії на Луні-матері. Луна-матір – старша Луна. Повернення Сатурна в оточенні Лун. Відхід Урана з Нептуном, ядром майбутньої Кращої планети та малою Луною (Бхонг По, Оріола) у вищі сфери. Манвантара Сатурна. Сатурн у центрі. Співпраця Матері та Луни-матері з Сатурном і Нептуном. Співпраця Отця з малою Луною. Відхід Луни-матері та малої Луни до Сатурна. Відхід Сонця-Атми (Основного Сонця) з незримою Луною в сузір’я Геркулеса та у вищі сфери. Формування Сином і Матір’ю світів притягнутої Кращої планети та Ієрархії. Будівництво світів Марса, Меркурія й Венери разом із Сатурном. Син і Мати – матеріалізовані, злегка коливні на вітрі духи. Повернення блискучого Урана. Злиття малої Луни й Луни-матері (мала Луна стає супутником Луни-матері), їхній відхід від Сатурна. Вибух Сатурна та його відхід на периферію, вибух Урана й Кращої планети.	Манвантара Урана. Уран у центрі. Відмова Матері оявитися з Отцем на Луні-матері. Її оявлення на Кращій планеті. Відхід Луни-матері з малою Луною до Полярної зірки. Початок згасання Урана. Притягнення Отцем нашого Сонця з області тодішнього сузір’я Геркулеса, нині – Скорпіона. Луна Урана – Краща планета. Найкращі умови для будівництва. Повернення Сатурна з непридатними Лунами та прихід Сонця. Формування нашої Луни з уламка Луни-комети, принесеного Сонцем із глибин простору у вогняному вихрі Сонця. Притягнення нашої Землі (остиглого сонця) з Оріона. Сонце в центрі. Співпраця Отця із Сонцем. Краща планета – Луна Сонця. Царство Трьох. Космічна Сила переважає в Матері. Формування людини сучасного типу. Поява м’язів і кісток. Повне тілесне відокремлення Отця від Матері через народження Матір’ю від Отця нового типу тіла. Неусвідомлення своєї внутрішньої суті у згущеному тілі внаслідок його ущільнення майже до фізичного стану у променях Сонця. Творення Отцем і Матір’ю світів у Тонкому Світі. Тілесне відокремлення Половинок на Кращій планеті.	Манвантара Сатурна. Наближення Сатурна до Кращої планети. Сатурн у центрі. Відхід Урана з Нептуном на периферію та у вищі сфери. Поява в Сонячній системі трьох Сонць і чудовиських форм фізичного примітивного людини із насіння Сонця. Кінець Третьої раси на Землі. Намір Сина захопити одноосібну владу й Матір. Відмова Отця від співпраці з Сином. Співпраця Сина з Матір’ю. Згущення тонких тіл. Падіння моралі. Розвиток свідомості та загибель Кращої Планети від боліда Отця з наміром знищити болід Сина, покликаний Ним на палац Отця. Відліт гігантського уламка Кращої Планети до Основного Сонця в Геркулесі. Початок згасання Малої Луни. Порятунком Отцем Матері й Братів перенесенням їх у променях Урана на Марс. Відхід Сина на периферію. Повернення Сина після усамітнення на периферії Сонячної системи Сатурна. Життя Отця й Матері на Марсі як Богів, Посланців і вождів. Поява нового потомства. Співпраця Матері з Сином. Манвантара Урана. Царство Звіра. Згасання Сатурна. Наближення Урана. Уран у центрі. Боротьба Володарів. Відхід Матері до Отця. Життя Володарів на Луні та Венері. Розділення ущільнених тіл землян. Захоплення Землі Сином. Прихід Духів Вогняного Туману з Венери на Землю. Згасання Урана.	Манвантара Сонця. Сонце в центрі. Згущення тонкого тіла Духів Вогняного Туману до відчутної фізично форми. Втілення в примітивну людину духів з Місяця та Кращої планети. Розвиток типу людини. Камінь з Нової Планети з сузір’я Оріона в Атлантиді. Загибель Уодео та опалення Отця на Острові. Бій із Раваною. Наближення малої Луни. Наближення Сонця Альтаїр із сузір’я Лебедя (колишнього Оріона). Наближення Луни-Матері. Оволодіння Сином Смертоносним космічним променем у 1936 р. Захоплення Луни-матері Сином і перенесення на неї Твердині зла у 1940-1941 роках. Перенесення Оселі Братства на Малу Луну (зірку Матері Світу у вигляді комети). Наближення Нової вогненної Планети у 1945 році, яка допомогла здобути перемогу Отця й Матері над Сином у вирішальному бою 1949 року. Спеління всіх тіл Сина, окрім монади, разом із його найближчими соратниками. Спеління кори Луни-матері. Тріщина в ядрі, залікована Братством. Поява Нової Кращої Планети – гігантського уламка старої. Життя на Землі після катастрофи 2077 року триватиме.

Табл.1 Манвантарна послідовність.

Пояснення

Постулюємо необхідну простоту моделі як аналог принципу найменшої дії в Природі. У найпростішій моделі математична одиниця – це первинна цеглинка Світобудови. Одиниці однакові, але розрізняються, інакше їх неможливо було б ні сумувати, ні віднімати. Наприклад, усі електрони чи протони мають відповідний характерний однаковий заряд і масу спокою, але немає двох квантових частинок з однаковим радіус-вектором хвильової функції (місцем у просторі).

Усі конструкції Всесвіту – це сукупності дрібніших конструкцій. Щоб пов'язувати одиниці (первинні елементи) у конструкції та відокремлювати одні конструкції від інших, потрібні щонайменше дві сили – центростремна притягальна та центробіжна відштовхувальна, і відповідно два види первинних елементів – жіночі (негативні) та чоловічі (позитивні). Мінімальна сукупність (атом) – це дві одиниці протилежних полюсів.

Ці атоми (двійки), або первинні конструкції Всесвіту, назвемо СЕВ-ами – Структурними Елементами Вакуума Всесвіту, припустивши для простоти, що сам цей Всесвіт є СЕВ-ом більш гігантського Всесвіту наступного ступеня світів і так далі – вгору та вниз по драбині світів.

Очевидно, що саме нейтральні СЕВ-и, а не полярні одиниці формують найбільш стабільну первоматрицю того чи іншої Всесвіту, оскільки нейтральність або невзаємодія відповідає стабільності, пасивності та періоду не проявленості (пралайї) Всесвіту, протягом якого можуть бути підібрані найбільш вдалі (надійні) поєднання у парах, що складають первинну структуру (поле) вакууму. І навпаки, нерівноважна та нестабільна «іонізована» матриця вакууму навряд чи могла б стати основою побудування довгострокового Всесвіту.

У найпростішому варіанті полярну одиницю можна представити трьома більш «дрібними» полюсами (зібраними з полюсів попереднього ступеня світів і так далі). Позитивна (чоловіча) одиниця, подібно до протона, що складається з 3-

х різнополярних кварків, складається з двох позитивних і однієї негативної частинки. Жіноча – навпаки.

Свідомість – це коло зворотного зв'язку в системі. Коло, або періодичність інформації (вібрація), яка змінює сама себе, є основою свідомості [2]. Найпростішою можливою системою-носієм свідомості є сукупність двох сутностей атома – чоловічої, що відповідає ядру атома, і жіночої, що відповідає оболонці. Математично свідомість моделюється комплексним числом (Ψ – функцією квантової механіки) як сукупність реальних, вимірюваних, матеріальних вібрацій оболонки та уявних (уявлюваних свідомістю, недоступних зовнішній реєстрації через їхню високочастотність) духовних вібрацій ядра [2].

Нейтральність дуального атома відповідає невзаємодії з оточенням, спокою, рівновазі, пралаїї та сну. Активність і проявлення вимагають набуття статі, тобто додавання до дуади «Отець-Мати» ще одного полюса (Сина або Доньки).

Проте сукупна свідомість такої тріади (Атми) – є суто сумарна вібрація поєднаних полярно-протилежних одиниць. Не маючи загального фокуса вібрацій, який забезпечує модуляцію не проявлених (уявних) вібрацій ядра проявленими (дійсними) вібраціями оболонки, тріада сама по собі не дає самосвідомості. Такий фокус має бути спільним для всіх полюсів і перебувати (частково, тобто своїм ядром) на не проявленому для них плані.

Таким чином, для проявлення самосвідомості потрібно щонайменше 4 сутності: 3 позитивних/негативних полюса (атмічне, буддхічне та манасичне зерна Атми, показані на рис. 1) + 1 нейтральний фокус вібрацій цих трьох полюсів (Атман).

У свою чергу, для формування спільної атомарної структури (з внутрішнім ядром і зовнішньою оболонкою) у найпростішому випадку кожній згаданій сутності (ядру) слід поставити у відповідність власну оболонку з центром в Атмані (який проявляється в цій структурі лише своєю зовнішньою оболонкою). Кожна менш густа оболонка такої атомарної структури є ядром

для більш густої зовнішньої оболонки. Іншими словами, усі оболонки – це матеріалізація первинної проявленої оболонки Атмана в різному ступені густини.

Отже, мінімально можливе число оболонок для проявленої самосвідомості Чоловіка або Жінки – 4. У даному випадку маються на увазі духовні Чоловік або Жінка, які представляють собою людські монади – піватоми людського Атома (див. Рис. 1). Стать фізичного тіла людини часто (особливо на початкових етапах розвитку монади та внаслідок кармічних труднощів) може не відповідати полярності монади.

Оболонки, як і будь-яка інша матерія, – це набори (сполуки) СЕВ–ів тієї чи іншої активності. Функція оболонок – утримувати стоячі хвилі свідомості у зворотному зв'язку (модуляцією) з високочастотним ядром [2] всередині утвореної оболонкою сфери (тобто формувати тіло свідомості) і передавати (через наявні в оболонках резонатори або чакри) вібрацію з пониженням частоти (від ядра до зовнішніх оболонок) або підвищенням (із зовні до ядра). Якщо «вийняти» будь-яку оболонку, або навіть її окремий шар із цієї концентричної системи, Монада зазнає труднощів не лише в усвідомленні, а й у сприйнятті (передачі вібрації з внутрішніх високочастотних оболонок на зовнішні низькочастотні і навпаки), аж до втрати можливості втілення на відповідних планах матерії.

Тіла – це кристалізовані стоячі хвилі свідомості, матеріалізовані канали руху її енергій. Оболонка – межа розділу, що забезпечує наявність відображення хвилі свідомості та формування стоячої хвилі, захист від зовнішніх вібрацій і матеріалізацію тіла свідомості, тобто формування усталеного апарату енергообміну. Мета енергообміну – збільшення гармонічних коливань тіла свідомості та його оболонки. Гармонічні коливання становлять сутність відчуття задоволення, що його переживає свідомість. Хаотичні вібрації відповідають болю та різного роду стражданням.

Внаслідок великої різниці у частоті вібрацій тіла свідомості, сформовані різними шарами, взаємопроникають одне в одне [2].

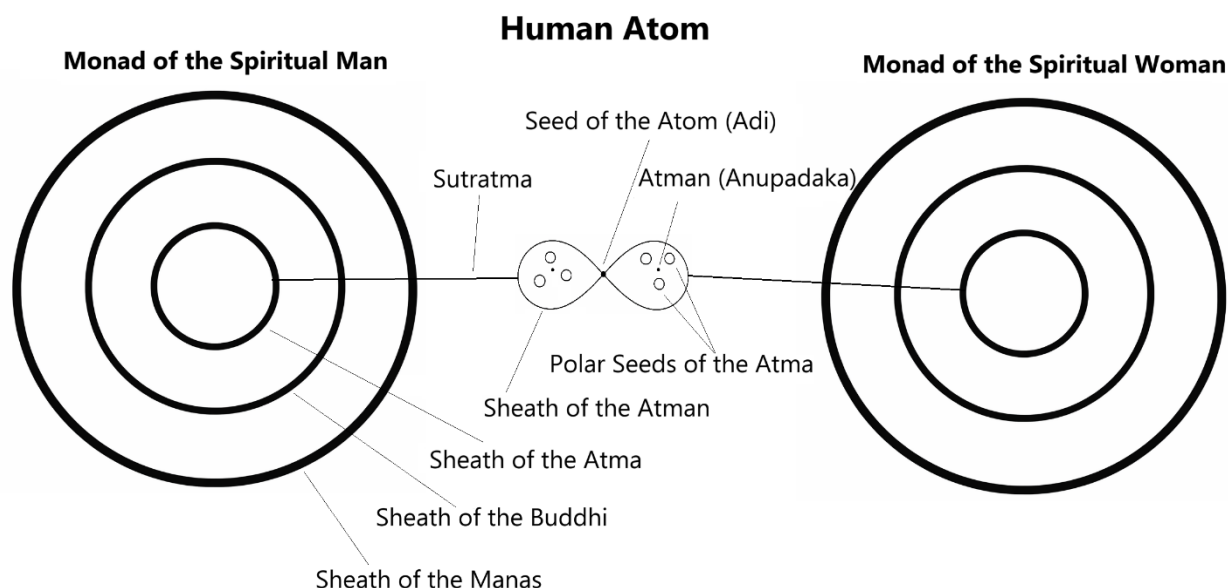

Рис.1 Людський Атом. 4 оболонки духовного Чоловіка або Жінки. Кожна оболонка складається з чотирьох відповідних шарів (усього 16 шарів). 8 оболонок досконалої Людини. Внутрішня оболонка є ядром зовнішньої оболонки. Сучасна Людина має (у потенції сучасної манвантари) найвищу усвідомлювану як фокус «Я» (Ахамкара) оболонку – оболонку Буддхі. Тобто актуальними оболонками сучасної Людини можна вважати 5 оболонок: по 2 індивідуальні буддхічні та манасичні оболонки Чоловіка і Жінки та одну спільну для обох Атмічну, яку вони на сучасному етапі не розрізняють як індивідуальну. Ця оболонка відповідає великому пальцю руки.

Кожна оболонка людської монади, відповідно до загальної кількості оболонок, є чотиришаровою, оскільки в кожній оболонці 4 сутності ядра (3 полюса Атми + зерно Атмана) представлені своїм шаром. Монадою прийнято називати сукупність трьох оболонок Атмана: оболонка Атми, оболонка Буддхи та вищий шар Манасичної оболонки. Але фактично, втілена монада – це сукупність усіх 16 шарів, причому найгустіший шар манасичної оболонки покриває фізичне тіло та його ефірний двійник.

Частота вібрації оболонки відповідає тому чи іншому рівню енергії дискретного енергетичного спектра людини та природи (Небесної Людини). Верхня та нижня межа вібраційного спектра оболонки відповідає діапазону вібрацій відповідного тіла свідомості або плану матерії, якщо йдеться про тіло свідомості Небесної Людини.

Еволюційний процес (та ж за сутністю вібрація, що й вібрація свідомості) відповідає диханню, при якому система виділяє (матеріалізує або породжує) і поглинає (дематеріалізує або знищує) ті чи інші поєднання СЕВ-ів, що складають її тіло свідомості. У кантовій теорії цьому процесу відповідають оператори народження та знищення квантів поля. В еволюції цьому відповідає циклічне згущення-розрядження оболонок, причому фокус свідомості системи знаходиться на найгустішій на даний момент оболонці (чим вища густина матерії, тим більша її інертність, тобто здатність фіксації вібрації і відповідно концентрації уваги свідомості).

Іншими словами, еволюційне коло складається з жіночої дуги занурення фокуса свідомості в матерію та чоловічої дуги підняття з матерії, причому з кожним циклом це коло розширюється (освоюються нові вібрації). На рис. 2 показана схема формування фокуса свідомості Небесної Людини на Його чотирьох оболонках, послідовно вниз і вгору по низхідній та висхідній дузі еволюційного кола, що становить 7 періодів («манвентар»). Це коло вселенської (системної) ланки подібне до планетарного кола проходження життєвої енергії (life-wave) по 7 планетарним «глобусам», детально описаного в *Таємній Доктрині* [3].

Аналогічно формуються більш швидкі цикли втілень монади та цикли сну людини, з урахуванням того, що чим коротший цикл, тим менше шарів він охоплює. Усіма циклами керує відповідне дихання Атмана, до того моменту, поки самосвідомість монади не закріплюється на шарах вище рівнів втілення настільки, що може протистояти магнітному тяжінню до втілення (матеріалізації шару).

7 рівнів енергії (рис. 2) оболонок відповідають 7 енергетичним чакрам (резонаторам) на кожній оболонці, які енергетично та інформаційно (Антахкарана) пов'язують сусідні рівні, створюючи підрівні у забороненій зоні між основними рівнями.

Специфіка 7 (малих) сучасних манвантр всесвіту полягає в розвитку 4 шарів, головним чином Манасичної оболонки Людини, причому Перша манвантара стартує з рівня енергії Буддхічного плану (Б), Друга – Кама-манас (К), Третя –

Лінга (Л), Четверта (сучасна) – Фізична (Ф), П'ята – Прана (П), Шоста – Манас (М) і Сьома – Атма (А). Ці 7 рівнів відповідають актуальним Принципам (чакрам, шарам і станам свідомості) сучасного Чоловіка або Жінки.

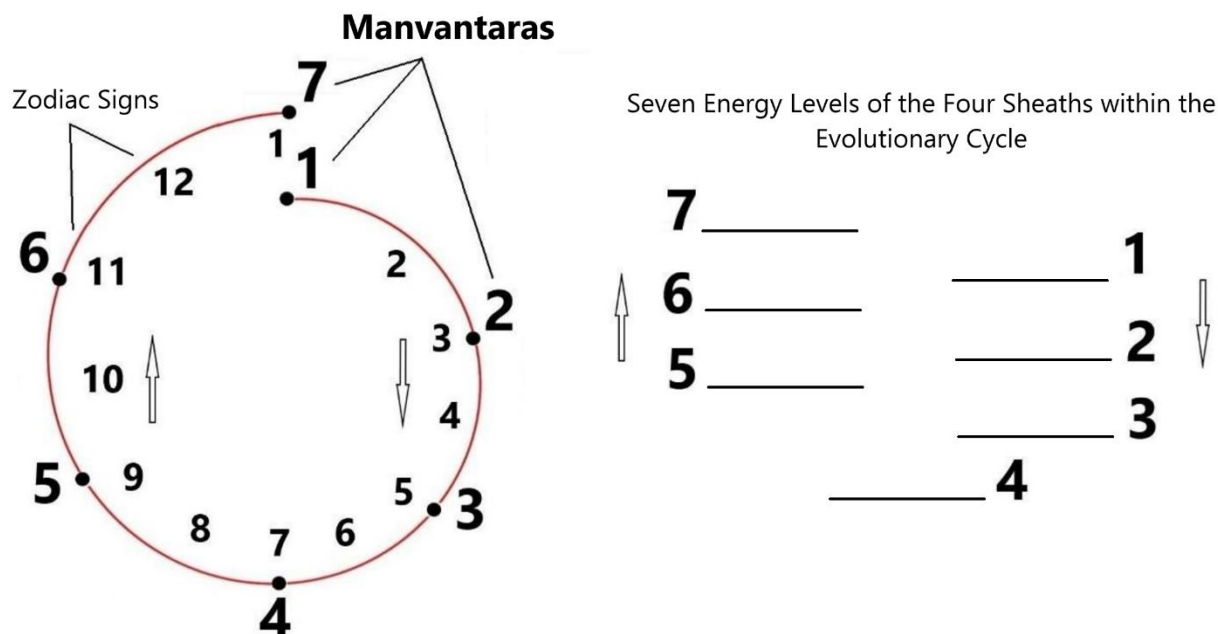

Рис.2 Схема семиманвантарної еволюції свідомості (і матерії) – за числом семи періодів зміни вібрації чотирьох типів тілесних оболонки Всесвіту.

Три імпульси вниз і три імпульси вгору в низхідній та висхідній дузі еволюційного кола відповідають послідовній активності трьох Атмічних полюсів свідомості – самостійних Сутностей, що фокусують три види підсвідомих вібрацій Атмана, відповідних вібраціям у каналах Пінгала, Іда та Сушумна людини.

Зерно Атмана є загальною точкою зборки свідомості трьох полюсів монади на тій чи іншій оболонці, причому саме це зерно, будучи нейтральним, залишається сплячим, тобто несамосвідомим.

Оболонка Атмана (і її згущення – оболонка Атмічного тіла, Атми) формують піватом Людини, який разом із полярно протилежним піватомом складає повний Атом (див. Рис. 1) і перебуває в ядрі *Основного Сонця*, виконуючи роль квантової частинки-передавача взаємодії (глюона) у ядрі *Основного Атома*.

Точкою зборки людського Атома є зерно Атома, яке разом зі своєю зовнішньою оболонкою перебуває на ще більш високочастотному та не проявленому плані (Аді), ніж план зерна Атмана (Анупадака).

Полярно-протилежні монади пов'язані надтонкою сутратмою на вищому проявленому плані. Наявність цього надтонкого магнітного зв'язку рівнозначна наявності у Чоловіка та Жінки Космічного Права один щодо одного.

Три полюси Атми відповідають трьом тілам (трьом природам або наборам Принципів), у яких Чоловік або Жінка можуть перебувати в повній самосвідомості:

- 1) Духовне тіло (Вогняне): $A+B+M$;
- 2) Тонке тіло: $A+B+M+K+P+L$;
- 3) Густе тіло: $A+B+M+K+P+L+F$.

У промені Володаря в Тонкому тілі можна відокремити Двійника від Каманаса і вийти з Фізичного тіла в наборі: $A+B+M+K$, залишивши Двійника у Фізичному тілі.

Таким чином, людина своєю самосвідомістю поєднує сусідні плани матерії, що утворюють шари оболонки Небесної Людини, оскільки її актуальні Принципи (шари манасичної оболонки, необхідні для наявності самосвідомості) знаходяться на сусідніх планах (Фізичному, Тонкому, Вогняному).

Склад трьох людських сутностей визначається, ймовірно, необхідністю виконання двох умов для наявності повноцінної самосвідомості:

- 1) Наявність зв'язку найгустішої оболонки з Атманом;
- 2) У спільному фокусі свідомості на зовнішній оболонці повинні бути представлені вібрації всіх трьох полюсів свідомості.

Піватоми (атми) Чоловіка та Жінки (рис. 3) складаються в прояві кожен із 7 енергетичних центрів, 2 з яких (Сахасрара та Свадхістана) половинчасті, або сильно поляризовані, тобто мають або чоловічі, або жіночі пелюстки (стабільні

The diagram illustrates the relationship between the Atman of Man and the Atman of Woman, showing the division of principles and the resulting chakras for both genders.

Seed of the Atom (Adi)

Atman of Man **Atman (Anupadaka) of Woman**

Atma

Buddhi

Manas

Anahata

Manipura

Svadhithana

Muladhara

MAN **WOMAN**

Chakras

Masculine Aspect **Feminine Aspect**

The diagram shows a central point labeled "Seed of the Atom (Adi)" at the top. Below it, two circles represent the "Atman of Man" and "Atman (Anupadaka) of Woman". These are connected by lines to a central point labeled "Polarization" and "Division of the Principles". This leads to a series of seven circles representing the chakras: Atma, Buddhi, Manas, Anahata, Manipura, Svadhithana, and Muladhara. The chakras are arranged in two columns, with "MAN" on the left and "WOMAN" on the right. The "Atma" chakra is at the top, followed by "Buddhi", "Manas", "Anahata", "Manipura", "Svadhithana", and "Muladhara" at the bottom. The "Masculine Aspect" is indicated on the left, and the "Feminine Aspect" is indicated on the right.

Отже, об'єднаний Людський Атом складається з 12 повних енергетичних центрів або станів свідомості (рис. 3). Кожен центр відповідає знаку Зодіаку та часовому інтервалу (позначці на колі циферблата годинника) переходу фокуса свідомості по ланцюгу «оболонка–тіло–оболонка–тіло–...» через 12 «годин» еволюційного кола (рис. 2) у період проявлення форм. У фазі «тіло» свідомість

сфокусована на вдосконаленні тіла свідомості та вібраційного зв'язку між сусідніми оболонками.

Активні (чоловічі) чакри у цій схемі чередуються з пасивними (жіночими). Представлена на рис. 3 схема нагадує прадавній символ Риби. Якщо з'єднати активну голову цієї Риби (Сахасрара) з пасивним сакральним центром (Свадхістана), отримаємо Уроборос – символ Змія, що пожирає власний хвіст (породжує самого себе) з 9 чакрами (або з 10, якщо враховувати Атман як чакру, що є доречним на непроявленому плані). Уроборос – це повний Атом (Всесвіт) у згорнутому стані, тобто у пралайі.

Література

- [1] Фотокопії зошитів О. І. Періх 1948–1955 рр. Державний музей Періхів (оригінали Відділу рукописів МЦР. Нумерація ВР МЦР: № 201–239)
- [2] V. Grushko, Ergodic Hypothesis of Consciousness, NeuroQuantology, 17 (5) P 35–49 (2019) doi: 10.14704/nq.2019.17.05.2365, URL: https://neuroquantology.com/open-access/Ergodic+Hypothesis+of+Consciousness_13438/
- [3] Blavatsky, H. P. (1888). The Secret Doctrine: The Synthesis of Science, Religion, and Philosophy, Volume I: Cosmogogenesis. Theosophical Publishing Co., London. URL: <https://www.theosociety.org/pasadena/sd/sd-hp.htm>